

Arrest

nr. 271 003 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 april 2000 een asielaanvraag. Deze aanvraag wordt op 14 november 2003 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negatief afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 3 februari 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 30 juli 2007 verklaart verweerder deze aanvraag onontvankelijk. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest van 21 december 2007 met nummer 5296.

1.3. Op 28 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 mei 2011 verklaart verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt door de Raad evenwel vernietigd bij arrest van 31 mei 2012 met nummer 82 197. Op 3 juli 2017 beslist verweerder opnieuw dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is.

1.4. Op 22 juni 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 november 2011 beslist verweerder dat ook deze aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd bij arrest van 24 augustus 2016 met nummer 173 536. Op 4 augustus 2017 beslist de verweerder opnieuw dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van 10 december 2018 met nummer 213 658 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. Op 29 januari 2018 legt verzoekster samen met de heer J.M., van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze wordt geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.6. Verzoekster dient op 15 februari 2018, in functie van de heer J.M., een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 13 augustus 2018 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 11 maart 2019 met nummer 218 045 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 10 april 2019 dient verzoekster, in functie van de heer J.M., een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 8 oktober 2019 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Op 25 oktober 2019 dient verzoekster, in functie van de heer J.M., een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 2 april 2020 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest nr. 244 997 van 27 november 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Op 5 mei 2021 dient verzoekster, in functie van de heer J.M., een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 29 juli 2021 werd deze aanvraag aangevuld met een reeks documenten, waaronder een brief van verzoeksters advocaat. Op 4 november 2021 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.05.2021 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: V.M.

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: 09.05.1963

Geboorteplaats: Lome

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar wettelijk geregistreeerde partner, de genaamde J.M.A. (...) met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf

op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Pensioenfiche nr. 281.11 Inkomsten 2018 - Aanslagjaar 2019
- aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2019, aanslagjaar 2020
- overzicht betalingen pensioen voor de periode maart 2019 - juli 2021
- uittreksel KBO aangaande zelfstandige activiteit van de referentiepersoon
- 2 facturen dd. 30.06.2021 en 19.07.2021 afgeleverd door de referentiepersoon
- bewijzen inkomsten op naam van betrokkene zelf

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijzen van tewerkstelling (arbeidscontract, loonfiches) van betrokkene zelf, niet in overweging kunnen worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon zowel een pensioen geniet als een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit. De referentiepersoon kan naast zijn pensioen nog onbeperkt bijverdienen. Echter de bewijzen van de zelfstandige activiteit kunnen niet in overweging worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelen. Er valt immers niet af te leiden wat het reële inkomen hieruit is. Facturen zijn geen documenten om het reële inkomen aan te tonen; er is nog geen afhouding van belastingen en BTW hierop. Het voorgelegde aanslagbiljet doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, deze heeft betrekking op de inkomsten van 2019, wat niet recent genoeg is. We wensen niet te betwisten dat de referentiepersoon heden nog een zelfstandige activiteit heeft, echter we kunnen van de voorgelegde bewijzen niet afleiden of de bestaansmiddelen die eruit voortkomen nog in dezelfde orde van grootte zijn als in 2019.

Enkel het pensioen kan dus in overweging worden genomen, maar dit is ontoereikend en betreft geen 120% van het leefloon, hetzij 1661.45 (juli 2021: 826,06 euro). In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Voorzover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon een huishuur betaalt van 600 euro. Dit betekent dat er nog een 209 euro overblijft voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten. De eigenlijke volledige kostprijs van het levensonderhoud van de referentiepersoon en betrokkene samen kan niet gemaakt worden bij gebrek aan voldoende informatie daarover. Wat wel vaststaat is dat het pensioen van de referentiepersoon niet eens ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Overeenkomstig de bewoordingen van art. 42§1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient de minister of zijn gemachtigde te bepalen welke bestaansmiddelen de burger nodig heeft om in zijn behoeften te kunnen voorzien ZONDER ten laste te vallen van de openbare overheden. Met het bewezen bedrag van pensioen kan dit helemaal niet uitgesloten worden. Het is immers niet eens ter waarde van 100% van het leefloon.

Bijgevolg wordt de aanvraag van een verblijfskaart opnieuw geweigerd omdat is aangetoond dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

"Schending van het artikel 40ter, juncto art. 40bis Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"

Zij betoogt als volgt:

"Eerste middelonderdeel

Verweerder oordeelt vooreerst dat de inkomsten van de referentiepersoon niet voldoende zouden zijn. Verweerder stelt:

"Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon zowel een pensioen geniet als een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit. De referentiepersoon kan naast zijn pensioen nog onbeperkt bijverdienen. Echter de bewijzen van de zelfstandige activiteiten kunnen niet in overweging worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelen. Er valt immers niet af te leiden wat het reële inkomen hieruit is. Facturen zijn geen documenten om het reële inkomen aan te tonen; er is nog geen afhouding van belastingen en BTW hierop. Het voorgelegde aanslagbiljet doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, deze heeft betrekking op de inkomsten van 2019, wat niet recent genoeg is. We wensen niet te betwisten dat de referentiepersoon heden nog een zelfstandige activiteit heeft, echter we kunnen van de voorgelegde bewijzen niet afleiden of de bestaansmiddelen die eruit voortkomen nog in dezelfde orde van grootte zijn als in 2019.

Enkel het pensioen kan dus in overweging genomen worden, maar dit is ontoereikend en betreft geen 120% van het leefloon, hetzij 1661,45 euro (juli 2021: 826,06 euro). (...)"

Het artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet (wet van 15.12.1980) luidt: (...).

Verzoekster dient dus aan te tonen dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die voldoende (120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast), en dat deze regelmatig zijn en stabiel.

Van de referentiepersoon legde verzoekster in casu volgende bewijzen voor betreffende diens persoonlijke inkomsten:

- 1. Het bewijs van zijn wettelijk pensioen van de heer Janssens: hij ontvangt 826,06 EURO per maand, en eenmaal per jaar een verhoging, nl. 1.723,03 EURO. In totaal ontving hij in de laatste twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag dus 10.809,69 EURO, hetzij 900,81 EURO per maand.*
- 2. Het bewijs van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat het wel degelijk gaat om een wettelijk pensioen (en dus geen bijstand in de vorm van inkomensgarantie aan ouderen).*
- 3. Het meest recente aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon en verzoekster, dus voor inkomstenjaar 2019 (aanslagjaar 2020). Daaruit kan worden afgeleid dat de heer [J.] bovenop zijn wettelijk pensioen ook nog inkomsten heeft uit zijn zelfstandigenactiviteit: in het inkomstenjaar 2019 betrof het 10.757,88 EURO als belastbaar inkomen (dus na aftrek van sociale bijdragen en andere beroepskosten). Het gezamenlijk belastbaar inkomen (wettelijk pensioen + inkomsten als zelfstandige) van de heer [J.] bedroeg dus nog steeds volgens dit aanslagbiljet 21.067,37 EURO, hetzij dus 1.755,61 EURO. Daarenboven blijkt uit dit aanslagbiljet dat cliënte mevrouw [B.] ook een eigen inkomen als*

werknemer heeft, met name een bedrag van 9.028,87 EURO als gezamenlijk belastbaar beroeps-inkomen voor inkomstenjaar 2019.

4. Een uitprint uit de Kruispuntbank der Ondernemingen op datum van heden, om aan te tonen dat de heer [J.] nog steeds een activiteit als zelfstandige uitoefent.

5. Twee facturen van de heer [J.] (van 30.06.2021 en van 19.07.2021), die dateren van kort voor de aanvulling van de aanvraag op 29.07.2021, als bewijs ten overvloede van het feit dat hij nog actief als zelfstandige

De referentiepersoon is dus gepensioneerd en heeft een vast wettelijk pensioenbedrag, dat op het ogenblik van de aanvraag 900,81 EURO per maand bedroeg.

Daarnaast heeft hij nog activiteiten als zelfstandige (in zijn hoedanigheid als natuurlijk persoon). Het is voor verzoekster onmogelijk om de inkomsten van de referentiepersoon uit deze activiteiten in de maanden direct voorafgaand aan de aanvraag te objectiveren, aangezien van zijn omzet nog beroepskosten, sociale bijdragen, BTW en inkomstenbelastingen moeten worden afgetrokken. Net om zijn inkomsten zo objectief mogelijk te bewijzen heeft verzoekster dus het meest recente aanslagbiljet uit de personenbelastingen aan de aanvraag toegevoegd. Dit is het meest recente document waarmee de inkomsten van de referentiepersoon geobjectiveerd kunnen worden, ook al klopt het dat het in casu ging om het resultaat voor het inkomstenjaar 2019. Meer kan verweerder redelijkerwijze niet van verzoekster en de referentiepersoon verwachten. Door thans geen rekening te willen houden met deze inkomsten, stelt verweerder zich kennelijk onredelijk op, aangezien er geen andere mogelijkheden zijn om de inkomsten uit zijn activiteit als zelfstandige te bewijzen;

Dit geldt temeer nu:

- verzoekster bij de aanvulling van de aanvraag een uitgebreide berekening maakte waaruit blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk een bedrag verdiende dat ruimer is dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, maar dat verweerder zich niet eens de moeite getroost om de door verzoekster overgemaakte redenering te evalueren.

- verzoekster ook nog een reeks documenten overmaakte om aan te tonen dat de referentiepersoon nog steeds actief was als zelfstandige (inschrijving in KBO, en als voorbeeld, de kopie van enkele recente facturen).

Verweerder heeft deze documenten niet adequaat betrokken in zijn weigeringsmotivering, hoewel deze documenten en de bijgevoegde redenering, relevant waren om de aanvraag van verzoekster te beoordelen. Zodoende heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen rekening te houden met alle relevante documenten die aan hem werden overgemaakt. Daarenboven heeft verweerder de materiële motiveringsplicht geschonden door deze documenten niet, of alleszins niet correct te beoordelen. Zodoende steunt de beslissing niet op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

Verzoekster heeft immers aangetoond dat de referentiepersoon wel degelijk kon aantonen dat zijn inkomsten voldoende, regelmatig en stabiel waren in de zin van art. 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tweede middelonderdeel

Verweerder betwist daarnaast dat met verzoeksters eigen inkomsten kan rekening gehouden worden.

Verweerder stelt ter zake in de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijzen van tewerkstelling (arbeidscontract, loonfiches) van betrokkene zelf, niet in overweging kunnen worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Zoals voorgeschreven in art. 40ter va, de zoet va, 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019)”

Verzoekster bestrijdt deze redenering en herinnert eraan dat de bepalingen van het art. 40ter Vreemdelingenwet moeten worden samen gelezen met de bepalingen uit art. 40bis van dezelfde wet, dat de voorwaarden voor gezinshereniging met Unieburgers bepaalt. Het was de uitdrukkelijke bedoeling van

de wetgever om familieleden van Belgen aan hetzelfde regime te onderwerpen, zodat de rechtspraak van het Hof van Justitie ook op familieleden van Belgen van toepassing is.

Welnu, in arrest van 03.10.2019, nr. C-302/18 (X. t. Belgische Staat) oordeelde het Hof van Justitie dat de inkomsten van een aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het Hof zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders. Volgens het Hof is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

Aangezien het dus de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen (zie RvS nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019), is deze rechtspraak naar analogie van toepassing op huidige casus. Dit werd bevestigd in de recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30.10.2020 (nr. 243.504), van 15.02.2021 (nr. 249.056), en nog recenter van 14.12.2021 (nr. 265.512) waarin uw Raad nog opmerkte dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019, waar verweerder in de bestreden beslissing naar verwijst, geen rekening kon houden met arrest nr. C-302/18 van het HvJ aangezien de debatten toen al gesloten waren.

Verzoekster verwijst integraal naar de redenering die in het arrest van uw Raad, met nummer 249.056 wordt gemaakt, en die in het arrest met nummer 265.512 woordelijk wordt hernomen:

2.3. Op de terechtzitting wijst verzoeker nog op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X tegen de Belgische Staat, waarin het Hof heeft gesteld dat uit artikel 7, lid 1, c van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86) voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene. Hij wijst op de redenering in het arrest van de Raad van 30 oktober 2020 met nr. 243 504 om te stellen dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie ook in zijn geval toepassing moet vinden. Uitdrukkelijk uitgenodigd zijn standpunt kenbaar te maken, stelt verweerder hieromtrent geen opmerkingen te hebben.

2.4. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in om zijn Belgische echtgenoot te vervoegen in België. Het is niet betwist dat deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet: "..."

2.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In eerste instantie wordt geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet toelaten een duidelijk zicht te hebben op het huidige inkomen van de referentiepersoon als bedrijfsleider.

In tweede instantie wordt gesteld dat het inkomen van verzoeker zelf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard (zie ook de verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

2.6. Verzoeker is van mening dat het bestuur de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar het principieel weigert het inkomen van de aanvrager of het derdelander-gezinlid zelf mee in rekening te brengen. Verweerder daarentegen herhaalt in zijn nota het standpunt uit de bestreden beslissing dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf.

2.7. De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011

tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011). De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging "op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dit werd "essentieel" geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd "onverantwoord" geacht, "want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie" (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

2.8. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

2.9. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

2.10. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt: "Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: [...] c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden." Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L, aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72). In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat "uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene" (punt 40). Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat "[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de

betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn" (punt 41) en dat het "aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland" (punt 42).

2.11. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86. In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen "wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen". Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, GS. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42). Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin "de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht" (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

2.12. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

2.13. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

2.14. Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over "de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »" volgens dewelke "enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als «stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging" [overweging B.6.2J. Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag. Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat

artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

2.15. In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoeker correct aanvoert, de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze gedane vaststelling.

Aangezien verweerder weigert rekening te houden met de eigen loondocumenten van verzoekster, dient de beslissing te worden vernietigd. De motivering van verweerder is immers in strijd met het artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zoals aangetoond hierboven. Door niet met verzoeksters eigen loonfiches rekening te houden, heeft verweerder geen rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoeksters advocaat had in de begeleidende brief van 29.12.2021 immers toegelicht dat, zelfs indien geen rekening wordt gehouden met de inkomsten uit de activiteiten als zelfstandige van de referentiepersoon, dan nog blijkt dat haar eigen loon en het wettelijk pensioen van de referentiepersoon ruim hoger lager van 120% van het leefloonbedrag voor een persoon met gezinslast."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Het blijkt niet en verzoekster betoogt ook niet dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing dat, in zijn eerste lid, 1° en tweede lid, 1° bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]*

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maat-

schappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
[...]"

2.4. In casu werd verzoeksters verblijfsaanvraag geweigerd, omdat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de referentiepersoon zowel een pensioen geniet als een inkomen heeft uit een zelfstandige activiteit. De bewijzen van de zelfstandige activiteit worden door verweerder echter niet in overweging genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelen omdat er niet uit kan worden afgeleid wat het reële inkomen is. Verweerder preciseert dat facturen geen documenten zijn die het reële inkomen aantonen; er is immers nog geen afhouding van belastingen en BTW. Het door verzoekster voorgelegde aanslagbiljet heeft betrekking op de inkomsten van de referentiepersoon in 2019 waardoor verweerder het niet aanvaardt omdat het niet recent genoeg is. Verweerder betwist niet dat de referentiepersoon nog steeds een zelfstandige activiteit heeft, maar kan uit de voorgelegde bewijzen niet afleiden *“of de bestaansmiddelen die eruit voortkomen nog in dezelfde orde van grootte zijn als in 2019”*. Verweerder neemt dus enkel het pensioen in overweging, maar dit is ontoereikend en bedraagt minder dan 120% van het leefloon.

2.5. In een eerste onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op de beoordeling van de inkomsten van de referentiepersoon uit een zelfstandige activiteit. Zij betoogt dat verweerder redelijkerwijs niet meer kon verwachten dan het overgemaakte aanslagbiljet van 2021. Er waren immers geen andere mogelijkheden om de inkomsten van de referentiepersoon als zelfstandige te bewijzen. Verzoekster valt er ook over dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de uitgebreide berekening die bij een aanvulling van de aanvraag werd overgemaakt en waaruit blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk een bedrag verdiende dat ruimer was dan 120% van het leefloon. Daarnaast heeft verweerder volgens verzoekster ook geen rekening gehouden met de reeks documenten die werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de referentiepersoon nog steeds actief is als zelfstandige.

2.6. Dat de referentiepersoon aan de slag was als zelfstandige wordt niet betwist door verweerder. In de bestreden beslissing kan letterlijk worden gelezen: *“We wensen niet te betwisten dat de referentiepersoon heden nog een zelfstandige activiteit heeft”*. Voorts kan de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk achten dat verweerder voor een vestigingsaanvraag die wordt ingediend in mei 2021 een recent bewijs verlangt van het feit dat de referentiepersoon beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten en als bewijs van inkomsten als zelfstandige geen genoegen neemt met een aanslagbiljet van 2020 dat betrekking heeft op de inkomsten van het jaar 2019. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing kan op grond hiervan niet worden afgeleid of de bestaansmiddelen die uit zelfstandige activiteit voortkomen *“nog in dezelfde orde van grootte zijn als in 2019.”* Verzoekster kan de gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen door erop te wijzen dat het aanslagbiljet van 2020 het meest recente aanslagbiljet is dat objectief de inkomsten uit zelfstandige activiteit aantoont en dat er geen andere mogelijkheden zijn om dit aan te tonen. Op dit punt kan verweerder worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt *“dat verzoekende partij de aangifte in de personenbelasting voor het jaar 2020 kon voorleggen evenals de afrekeningen van de sociale zekerheidsbijdragen en eventueel de periodieke BTW-aangiftes om een beeld te geven van zijn recente inkomsten. In dat opzicht wordt opgemerkt dat verzoekster ondanks haar kritiek nog steeds niet concretiseert welke bedragen de referentiepersoon verdient uit deze zelfstandige activiteit”*. Verzoekster brengt hiertegen ter terechtzitting niets in.

2.7. Verzoekster heeft bij haar aanvulling van haar vestigingsaanvraag op 29 juli 2021 de volgende berekening overgemaakt: *“6. Het meest recente aanslagbiljet van de personenbelasting van het koppel, dus voor inkomstenjaar 2019 (aanslagjaar 2020). Daaruit kan worden afgeleid dat de heer Janssens bovenop zijn wettelijk pensioen ook nog inkomsten heeft uit zijn zelfstandigenactiviteit: in het inkomstenjaar 2019 betrof het 10.757,88 EURO als belastbaar inkomen (dus na aftrek van sociale bijdragen en andere beroepskosten). Het gezamenlijk belastbaar inkomen (wettelijk pensioen + inkomsten als zelfstandige) van de heer [J.] bedroeg dus nog steeds volgens dit aanslagbiljet 21.067,37 EURO, hetzij dus 1.755,61 EURO, het weze dus ruim boven het momenteel geldende minimumbedrag van 1.628,83 EURO. Daarenboven blijkt uit dit aanslagbiljet dat cliënte mevrouw [B.] ook een eigen*

inkomen als werknemer heeft, met name een bedrag van 9.028,87 EURO als gezamenlijk belastbaar beroepsinkomen voor inkomstenjaar 2019”.

Verzoekster betoogt ten onrechte dat verweerder met deze berekening geen rekening heeft gehouden. Voor wat betreft de inkomsten van verzoekster als werknemer, kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijzen van tewerkstelling (arbeidscontract, loonfiches) van betrokkene zelf, niet in overweging kunnen worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).”* Verweerder heeft voorts duidelijk gesteld dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon uit zelfstandige activiteit die blijken uit het aanslagbiljet van 2020. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, oordeelde verweerder immers dat op grond hiervan niet kan worden afgeleid of de bestaansmiddelen die uit zelfstandige activiteit voortkomen *“nog in dezelfde orde van grootte zijn als in 2019.”* Verweerder concludeerde in de bestreden beslissing derhalve duidelijk: *“Enkel het pensioen kan dus in overweging worden genomen, maar dit is ontoereikend en betreft geen 120% van het leefloon, hetzij 1661.45 (juli 2021: 826,06 euro)”*. Het is niet omdat verweerder verzoekster niet volgt in haar berekening dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.8. In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoekster de beoordeling in de bestreden beslissing dat er met haar eigen inkomsten geen rekening kan worden gehouden. Verweerder heeft meer bepaald geoordeeld: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijzen van tewerkstelling (arbeidscontract, loonfiches) van betrokkene zelf, niet in overweging kunnen worden genomen voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij hem kan voegen (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019)”*.

2.9. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent en dus heeft verweerder terecht geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoekster, wat een antwoord vormt op het argument aangebracht door haar advocaat in zijn begeleidend schrijven van 29 december 2021, dat het pensioen van de referentiepersoon én de inkomsten van verzoekster samen leiden tot inkomsten die ruim hoger liggen dan 120% van het leefloonbedrag voor een persoon met gezinslast.

2.10. Voor wat betreft de kritiek van verzoekster hierop kan opnieuw worden verwezen naar wat de Raad reeds in zijn in punt 1.8. bedoeld arrest van 27 november 2020 gesteld heeft, namelijk:

“Wat betreft verzoeksters argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen uit tewerkstelling, moet worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld als volgt:

“B.9.1. Het staat aan het Hof erop toe te zien dat de regels die de wetgever aanneemt wanneer hij het recht van de Europese Unie omzet, niet ertoe leiden ten aanzien van de eigen onderdanen verschillen in behandeling in het leven te roepen die niet redelijk verantwoord zouden zijn.

B.9.2. Wanneer de wetgever de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging regelt die van toepassing zijn op personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, maar waarvan een categorie, in tegenstelling tot de andere, onder het Unierecht valt, is hij echter niet verplicht strikt identieke regels in te stellen, gelet op de bij de richtlijn 2004/38/EG nagestreefde doelstelling wat betreft het vrij verkeer van personen.

De inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie tussen de « burgers van de Unie » en de Belgen kan, wegens de bijzondere situatie van elk van die twee categorieën van personen, bepaalde verschillen in behandeling toelaten. Aldus zou het feit dat de wetgever, ten aanzien van een categorie van personen, de regelgeving van de Unie omzet, het beginsel van gelijkheid en niet

discriminatie niet kunnen schenden, om de enkele reden dat de wetgever ze niet tevens doet gelden voor een categorie van personen die niet aan die regelgeving van de Unie is onderworpen, te dezen de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en wiens situatie aldus niet het aanknopingspunt met het Unierecht vertoont dat, voor de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, onontbeerlijk is om een verblijfsrecht op grond van die bepaling te verkrijgen.

Dat verschil in behandeling moet echter redelijk worden verantwoord om bestaanbaar te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België.

Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

B.10.2. De mogelijkheid voor familieleden van een burger van de Unie om zich te beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, teneinde zich bij deze burger te voegen, strekt ertoe een van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, namelijk het vrij verkeer op het grondgebied van de lidstaten, onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid (overwegingen 2 en 5 van de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 daarentegen vloeit voort uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd.

B.10.3. Bij zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft het Hof geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan, nu hij heeft vastgesteld dat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van familieleden aanzienlijk is toegenomen, doordat de toegang tot de Belgische nationaliteit is vergemakkelijkt en de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren of die Belg zijn geworden (B.52.1 en B.52.2).

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociale-bijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen. Het Hof heeft er eveneens op gewezen dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (B.52.3).

B.10.5. Voorts gelden andere eisen inzake de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger ten behoeve van zichzelf dient te beschikken, naargelang het gaat om een Belg dan wel om een Unieburger.

Opdat een Unieburger een verblijfsrecht voor zichzelf zou kunnen verkrijgen, dient hij krachtens artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG reeds te beschikken over toereikende bestaansmiddelen, terwijl zulks niet het geval is voor een Belg, die over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht op het Belgische grondgebied beschikt, waarbij zijn inkomsten niet in aanmerking worden genomen. Aldus worden striktere financiële eisen gesteld aan de Unieburger, die, in tegenstelling tot een Belgische gezinshereniger, niet zelf ten laste mag vallen van de overheid en wiens inkomsten mee kunnen waarborgen dat een dergelijk risico zich niet voordoet wanneer ook zijn echtgenoot met hem in de gastlidstaat verblijft.

B.10.6. Uit het bovenstaande blijkt dus dat, hoewel de vereisten die worden gesteld met betrekking tot de inkomsten waarover de gezinshereniger dient te beschikken, vervat in artikel 40ter van de wet van 15

december 1980, enerzijds, en in artikel 40bis, anderzijds, beogen te voorkomen dat de familieleden ten laste vallen van de overheid, het risico dat die situatie zich ook voordoet redelijkerwijze groter kan worden geacht bij de gezinshereniging met een Belg. Bijgevolg berust het verschil in behandeling waarover het Hof wordt ondervraagd op een objectief en pertinent criterium van onderscheid.

B.10.7. Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

B.10.8. Gelet op het voorgaande heeft het verschil in behandeling, op het vlak van de herkomst van de bestaansmiddelen, tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en de andere burgers van de Unie, geen onevenredige gevolgen.”

Het Grondwettelijk Hof heeft dus gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend dient te beschikken opdat zijn echtgenote een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. De vereiste van de bestaansmiddelen van een statische Belg die niet onder de toepassing valt van de richtlijn 2004/38/EG, kan strikter worden ingeschat dan voor een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer wel heeft uitgeoefend, zonder dat dit een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het Grondwettelijk Hof stelde hierbij ook vast dat uit het bestaan van een huwelijksband niet volgt dat de gezinshereniger ook effectief zou kunnen beschikken over de inkomsten van de echtgenoot.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde hebben. De aangehaalde rechtspraak van de Raad wordt niet bijgetreden door de Raad van State (RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955)”.

2.11. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn rechtspraak reeds herhaaldelijk bevestigd dat de Belgische wetgever middels artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet een zuiver interne situatie heeft willen regelen, met als doel *“de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan”* (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.2; zie ook GwH 7 februari 2019, nr. 17/2019). Specifiek met betrekking tot de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet overwoog het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 als volgt:

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de

Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid)."

2.12. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dus geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan aan een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan en dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociaalebijsstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaard dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend *"uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn"*.

2.13. Aan deze uitlegging door het Grondwettelijk Hof van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een bepaling die eigen ingezetenen (statische Belgische onderdanen) betreft, kan geen afbreuk worden gedaan door een verwijzing naar arresten van de Raad die inkomsten van familieleden waarover de Belgische statische referentiepersoon kan beschikken niet uitsluiten. Er is immers geen precedentwerking in het Belgisch recht. Evenmin kan hieraan afbreuk worden gedaan door te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18. Dit arrest handelt in eerste instantie over een uitlegging van artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG die handelt over de status van langdurig ingezetenen. Het begrip 'inkomsten' in artikel 5, lid 1, a) van richtlijn 2003/109/EG is een autonoom begrip van het Unierecht, aldus het Hof in dit arrest, en dit moet worden uitgelegd in overeenstemming met de bewoordingen van de bepaling, de doelstellingen en de context van de richtlijn. Zo wijst het Hof er voor wat betreft de doelstellingen onder meer op dat uit een legale en ononderbroken verblijfsduur van vijf jaar blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen en zich daar dus duurzaam heeft gevestigd waardoor vanuit dat oogpunt de herkomst van de middelen waarover een aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet beschikken geen beslissend criterium lijkt te zijn. Het Hof kwam tot de conclusie dat derdelanders om de status van langdurig ingezetene te verwerven, een beroep kunnen doen op de inkomsten van hun familieleden-derdelanders, dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. Om dat laatste te beoordelen vindt het Hof van Justitie onder meer de volgende elementen relevant: de familieband tussen de aanvrager van de status en de verwant of verwanten die bereid zijn hem ten laste te nemen en de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de verwant of verwanten van de aanvrager. Nadat het Hof in eerdere rechtspraak (HvJ 6 december 2012, C-365/11 en C-357/11, O., S. en L., punten 71-72) heeft geoordeeld dat, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG, de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf, komt het in zijn arrest van 3 oktober 2019 weliswaar incidenteel tot de conclusie dat uit artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86 voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene. Een familielid van een statische Belgische onderdaan valt echter niet onder de toepassing van de richtlijn 2003/109/EG noch van de richtlijn 2003/86/EG en valt dus niet onder de bewoordingen, doelstellingen en context van deze richtlijnen. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn bovenvermelde arresten gewezen op de specifieke bewoordingen, context en doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die verschillend zijn van deze die met het Unierecht inzake vrij verkeer worden nagestreefd. Verzoekster kan aldus de lering van het arrest van het Hof van Justitie nr. C-302/18 niet zomaar doortrekken naar haar situatie van wettelijke partner van een statische Belgische onderdaan, ook al dateert dit arrest van na de sluiting van de debatten in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest 149/2019 van Grondwettelijk Hof en kan er in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Bijgevolg is het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA